

сіе·то или плодоносіе·то нихно, а годины·те
отъ число·то на нихный плодоберъ. Тія пре-
сладки·те образи раздаваха безкрайны привле-
ченія въ разговоры·те имъ.

“ Время е да обѣдуваме, казуваше Вирги-
нія на свои·те домашни: сѣнки·те бананейни,
“ са въ корени·те си; “ Или ношъ·та набли-
жава, тамарини·те затварятъ листы·те си.
— Когда ще посѣтишъ насъ? казураха й иѣкон
“ сосѣдни дѣвойки единовозрастни. — по
“ захарны·те трости, отговаряше Вирги-
нія. — “ Посѣщеніе·то твоє ще быде намъ
“ юще по сладко и по пріятно, казуваха дѣвой-
ки·те. „ Когда я пытаха за возраста нейнъ
“ и братовъ й. “ Братъ ми казуваше, е едино-
“ возрастенъ съ големый кокотіеръ на извора,
„ а азъ съ по малый,

“ Дванадесять пути пренесоха плодъ ман-
“ ген·те, и двадесять и четыри портокали·те,
“ отъ какъ самъ на свѣта. „ Животъ·атъ имъ
вѣждашеся привязанъ съ оній на древа·та,
какъ·то на Фавны·те и Дріады·те. Не познава-
ха другы историчесцы епохи, освень епохи·
те на живота майчинъ имъ, нито друго лѣто-
словіе, освень опова на вертограды·те, нито